

Modest Guinjoan
Economista

Soci director de Barcelona Economia i professor de la Universitat Pompeu Fabra (UPF)

DIETA A LA CATALANA

En aquesta crisi econòmica, la Mediterrània està de pega. Sembla que les desgràcies es concentrin al sud d'Europa. Per diferents motius i amb diferents abasts, Grècia, Itàlia, Portugal i Espanya enregistren desequilibris financers públics i privats que posen nerviosos des de fa mesos els mercats financers i tota la Unió Monetària, que mira de no sortir-ne esquitxada.

Després que el sector privat es veiés obligat a efectuar grans ajustaments, amb un rastre d'empreses tancades i enviant treballadors a l'atur, li ha tocat seriosament l'hora al sector públic. L'objectiu, eliminar el dèficit, que com se sap té com a recepta bàsica reduir la despesa i la inversió, per bé que en moments com l'actual de baixa activitat, requereix un esforç extra perquè els ingressos (recaptació d'impostos) tam-

bé baixen. Addicionalment, aquells països amb nivell d'endeutament relativament alt sofreixen una pressió afegida per-

La recepta bàsica per combatre el dèficit d'un país és reduir la despesa i la inversió

què la desconfiança respecte a la capacitat de tornar els crèdits encareix el servei del deute i fa augmentar el dèficit.

Com és prou conegut, el sector públic espanyol va començar ja l'any passat el seu ajustament i l'ha continuat enguany, ocasionant tímides queixes dels afectats, funcionaris i assimilats, però que es van acceptar hom diria que sense gaire soroll. Quan la retallada ha arribat als serveis públics, qui ha reaccionat ha estat la població. N'és un exemple el moviment dels indignats, que reivindiquen, entre altres coses, que aquests serveis no es toquin i que, si cal, s'actui sobre altres

despeses o sobre els ingressos. També ho són les queixes que originen talls de carretera, manifestacions, ocupacions de centres de salut, fins a arribar al tranquil poble de Camprodon, on una manifestació de prop de 500 persones va reclamar la reobertura del CAP a les nits. Tot un símptoma.

Lamentablement, l'aplicació de les retallades a Catalunya ve precedida pel handicap del delme estructural que l'economia catalana representa que aporta a l'Estat. La retallada, per tant, es fa sobre una base prèviament retallada. Aquest fet genera una massa creixent d'indignats, però

curiosament no crida l'atenció al moviment indignat més actiu i cridaner del país. Tampoc no en parlen els partits polítics partidaris de mantenir l'estatu quo de la solidaritat, els mateixos que, també curiosament, defensen la independència econòmica de facto de les comunitats d'Euskadi i Navarra, mentre aquí maregen la

A Catalunya, les retallades no només continuaran sinó que es poden accentuar fàcilment en el futur

perdiu amb discursos com ara que Catalunya ha de tornar a liderar l'economia espanyola (com? per què?) o que el que toca ara no és parlar d'aquestes coses, sinó de com afrontar la crisi (com es fa això, sense diners?).

Mentre no s'avanci en la solució d'aquest problema i mentre continuem instal·lats en la crisi, les retallades a Catalunya no només continuaran sinó que es poden accentuar fàcilment en el futur si volem tenir els comptes públics endreçats, que és el que toca. Només cal veure que la forta retallada del 2011 ha estat insuficient per assolir el sostre de dèficit que fixa l'Estat i que el dèficit

de 2010 és més gran del que es pensava. I amb la capacitat d'endeutament intervinguda per l'Estat. O sigui que preparem-nos per a una dieta severa, com la que patirà tota la Mediterrània, però en versió catalana, és a dir, doble. I pensar que amb el dèficit fiscal es podria pagar a tots i cadascun dels aturats una prestació

Amb el dèficit fiscal es podria pagar a tots i cadascun dels aturats una prestació de 25.000 euros anuals

de 25.000 euros anuals, o que es podria quasi doblar la pensió mitjana dels 1,6 milions de pensionistes, o invertir en infraestructures pel sistema productiu, o millorar el sistema educatiu. En canvi, hem de continuar atònitament veient com en època de retallades es continua donant pluja de milions a les comunitats de sempre i es continuen enterrant milers de milions en la teranyina ferroviària econòmicament injustificable.

Amb el cor a la mà, i l'altra mà a la butxaca, Catalunya no es mereix alguna cosa millor? I no és victimisme... és l'economia, senyors!